

Arrest

nr. 202 644 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2017 tot weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verlenging van het BIVR. Dit is de eerste beslissing:

*“Geachte Burgemeester,
S(...), B(...)
Geboren te (...) op (...)*

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 27/06/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 09/11/2012. Dat dit verzoek door onze diensten op 12/05/2014 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Uit de aanvraag verlenging blijkt dat betrokkene geen deel meer uit maakt van het kerngezin. Betrokkene woont sinds 29/12/2014 in W(...) terwijl K(...) A(...) en zijn kinderen te M(...) wonen sinds 13/12/2016.

Betrokkene heeft zijn verblijf verkregen op basis van de medische elementen van zijn zoon; S(...), A(...). Aangezien hij geen enkel bewijs voorlegt dat hij mee instaat voor de opvoeding, de verzorging en financiële ondersteuning van het zieke kind of zelfs nog contact heeft, kan betrokkene geen verlenging worden toegestaan op basis van de ziekte van dit kind.

Tevens werden er door betrokkene medische elementen ingeroepen in zijn aanvraag tot verlenging, deze attesten (dd. 07/02/2017 en 01/03/2017) kunnen niet in rekening worden gebracht omdat betrokkene zijn verblijf niet heeft verkregen op basis van zijn eigen medische elementen maar op basis van de medische elementen van zijn zoon.

Wat betreft de overige attesten, (volgen van NL-les en zijn paspoort dat met meer geldig is), deze kunnen evenmin in overweging genomen worden om een verlenging van een machtiging tot verblijf toe te staan die oorspronkelijk werd toegestaan op basis van de gezondheidstoestand van het kind. Wat betreft het OCMW attest van ontvangen leefloon; dit vormt enkel het bewijs dat betrokkene een leefloon als alleenstaande ontvangt en niet langer deel uitmaakt van het kerngezin.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”

1.2. Op 8 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S(...), B(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 27/06/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 08/09/2017."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk besproken.

2.2. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europese Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn)

2.3. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1e Ernstig Middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, en artikel 1 en 11 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europese Parlement en de Raad van 29 april 2004. Overwegende dat vertoger zijn verblijftoestand geregulariseerd zag bij beslissing van de verwerende partij de dato 12 mei 2014, op grond van het feit dat het gezin instond voor de zorg over het minderjarige kind S(...) A(...), geboren met een congenitale neutropenie (ook gekend onder de benaming Kostmann Syndrome), die maakt dat het kind weinig tot geen neutrofielen aanmaakt met een extreem hoge kans op ernstige infecties; Dat het verblijf op regelmatige tijdstippen verlengd werd; Dat er evenwel een einde kwam aan de relatie tussen vertoger en mevrouw K(...) A(...) waarbij mevrouw samen met de kinderen de gezinswoning verliet; Dat evenwel vertoger, in weerwil van het feit dat hij niet meer inwoont in het kerngezin, nog altijd deel uitmaakt van dat kerngezin daar waar hij zorgt voor zijn voormalige partner en de twee minderjarige kinderen; Dat na het verzoek tot verlenging in 2017 de verwerende partij een beslissing nam waarbij de beslissing beperkt bleef tot de vaststelling dat volgens de verwerende partij het BIVR niet mag worden verlengd omdat vertoger geen deel meer zou uitmaken van het kerngezin en hij reeds sinds 29 december 2014 in W(...) zou wonen; Dat deze verhuis niet verhinderd heeft dat in 2015 en in 2016 de administratieve verblijfstoestand van vertoger werd bestendig zodat het niet opgaat om thans mede te delen dat in 2017 vertoger zijn verblijfsrecht maar moet worden beëindigd louter en alleen omdat vertoger geen deel meer zou uitmaken van het kerngezin;

Dat de thans genomen beslissing in vrij lapidaire bewoordingen stelt dat ingevolge de verhuis van mevrouw K(...) met de kinderen, de gezondheidstoestand van het kind waarvoor gezorgd wordt niet meer mag in aanmerking worden genomen voor de aanvraag van verlenging in weerwil van het feit dat

de medische attesten zeer recent zijn en dateren van 7 februari 2017 en 1 maart 2017; Overwegende dat de verwerende partij evenwel op geen enkele wijze een onderzoek heeft gedaan, derhalve ook niet heeft nagekeken in welke mate vertoger geëngageerd is bij het welzijn van zijn kinderen en dat hij bijdraagt in de medische en materiële alsook morele ondersteuning van zijn zoon; Dat hier de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij perfect op de hoogte is of zou moeten zijn van deze feitelijkheden; Dat er reeds geruime tijd een einde is gekomen aan de samenwoning tussen verzoeker en zijn voormalige partner wat niet anders kan worden gezien binnen het kader van de motivatie van de bestreden beslissing waarin wordt aangegeven meest letterlijk dat: (...). Overwegende dat deze situatie thans niet anders is dan in 2015 en 2016 maar dat nooit enig onderzoek werd gevoerd naar de materiële steun die vertoger verleent enerzijds, anderzijds hem ook op geen enkele wijze werd gevraagd om bewijzen, indien die al zouden kunnen worden overgelegd, te voegen aangaande opvoeding, verzorging en financiële ondersteuning van het zieke kind; Dat vertoger naar genoegen van recht zijn ouderlijke verplichtingen heeft nagekomen en dat hiervoor gelukkig zelfs geen tussenkomst is geweest van de rechterlijke macht, wel integendeel de heer S(...) op nauwgezette wijze zijn wettelijke en natuurlijke verplichtingen heeft opgenomen en verder heeft gezet in weerwil van het feit dat er een breuk is tussengekomen tussen hem en zijn voormalige partner; Overwegende dat de beslissing dan ook geen enkele rekening houdt met de feitelijke toestand ter plaatse, wel integendeel een bijkomende verplichting gaat creëren van het overleggen van stukken die wanneer een ouder op een normale wijze zich kwijt van zijn natuurlijke en wettelijke verplichtingen de facto niet kunnen worden bewezen daar waar vertoger zich ten allen tijde op minnelijke wijze ten volle heeft ingezet voor zijn gezin; Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct werd gemotiveerd, wel integendeel;

Dat de thans bestreden beslissing conform artikel 8 van het Europees Verdrag geen enkele rekening houdt met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38F6 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 die argumenteert aangaande de aldaar aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden dat verantwoordt dat vertoger zijn aanvraag tot verblijfsrecht indient in België; Dat het ontbreken van motivering aangaande de weigering van de toepassing van artikel 8 van het EVRM en de beëindiging van het verblijfsrecht van vertoger, die bij zijn familie in het Rijk verblijft weze het dat hij geen affectieve seksuele relatie meer onderhoudt met mevrouw K(...) maar wel alles inzet voor zijn kinderen, een schending inhoudt van dit artikel 8 van het EVRM;

Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat: (...). Dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert het in de eerste plaats haar taak is om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familiale en gezinsleven aan te tonen alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden; Dat vertoger vooreerst opwerpt dat artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor de Staat oplegt om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van familieleden te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten; Dat uit de opeenvolgende aktes en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat vertoger met zijn voormalige partner en kinderen in het Rijk verblijft en dat vertoger wel degelijke materiële en morele hulp en bijstand verstrekt aan zijn gezin; Dat vertoger samen verblijft met zijn voormalige partner en hun twee kinderen die hun verblijf volledig geregeld zagen daar waar blijkbaar volgens de verwerende partij mevrouw K(...) wel degelijk een kerngezin met het minderjarige kind Adam waaruit dan maar wordt afgeleid dat zij alleen zorgt voor dit kind; Dat deze redenering geen steek houdt, nergens enige motivering vindt en dat voor zoveel als nodig er geen zelfs summier, maatschappelijk onderzoek werd gedaan naar de wijze van leven van vertoger met zijn gezin, laat staan of vertoger zich kwijt van zijn wettelijke en natuurlijke verbintenissen; Dat de verwerende partij dan ook niet ernstig kan voorhouden dat vertoger zich daar niet aan zou houden en dat ook nergens à contrario welke indicie daarvoor zich aandient, wel integendeel vertoger voegt regelmatig bekomen stukken toe zijnde medische attesten en akten van zijn zoon waaruit net zijn betrokkenheid blijkt; Dat de verwerende partij dan ook niet ernstig kan voorhouden dat de situatie van vertoger met deze van zijn voormalige partner mevrouw K(...) verschilt; Dat evenmin de verwerende partij ernstig kan voorhouden dat de situatie op welke wijze dan ook zou verschillen in 2017 ten overstaan van 2016 en 2015, jaren waarin de verlenging werd gedaan van het BIVR; Dat zeer uitgebreid er werd gemotiveerd in welke mate het gezin hecht is en mekaar materiële en morele steun biedt zodat er wel degelijk sprake is van een toepassing van de bepaling van artikel 8 §1 EVRM; Dat vertoger dan ook een verder verblijf in het Rijk niet mag worden ontzegd; Dat de inmenging van de verwerende partij in het privé- en familieleven van vertoger te verregaand is en de beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat het BIVR moet worden vernietigd; Overwegende dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur

waarover infra meer; Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd; Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing moet worden vernietigd; Dat meteen vaststaat dat de bestreden beslissing onwettig is en dient te worden vernietigd;

2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel.

Enig en eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering.

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden; Dat deze verplichting niet alleen is onderworpen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991; Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing; Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen; Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; Overwegende dat de motivering zich in de bestreden beslissing de facto beperkt tot de opmerking dat: (...). Dat het correct is dat het tijdelijk verblijf in basis werd toegekend bij beslissing van 12 mei 2014 en dat er een feitelijke scheiding is tussengekomen tussen de heer S(...), B(...), verzoeker, en zijn voormalige partner mevrouw K(...), A(...), maar dat dit hoegenaamd niets te maken heeft met het feit dat vertoger zich niet meer zou houden aan zijn wettelijke en natuurlijke verplichtingen ten overstaan van zijn kinderen; Dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken een einde wenst te stellen aan het verblijf zij ook de bijzondere verplichting heeft om grondig na te kijken welke de redenen zijn waarom zij een einde wenst te stellen aan dit verblijf en dat indien zij in het bijzonder de aandacht zou schenken aan verzorging, opvoeding, financiële ondersteuning van het zieke kind, contact en dergelijke meer hiernaar een specifiek onderzoek dient te worden gevoerd en minstens een vraag moet worden gesteld; Dat er geen enkele vraag werd gesteld zodat louter op basis van de breuk tussen vader en moeder de verwerende partij komt tot een vaststelling die nergens in het dossier geschraagd wordt: nergens wordt er aangegeven dat vertoger zich niet naar behoren kwijt van zijn wettelijke en natuurlijke verbintenissen aangaande opvoeding, verzorging en financiële ondersteuning van zijn zieke zoon, wel integendeel; Doordat de verwerende partij inhoudelijk het dossier schendt, schendt zij niet alleen de toepassing van artikel 9 §3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 van het EVRM, maar schendt zij in het bijzonder ook de het algemene rechtsbeginsel zorgvuldigheid en wordt het dossier inhoudelijk niet naar genoeg van recht gemotiveerd, is ze zelfs strijdig gemotiveerd met de inhoud van het dossier, zodat uwe Raad zal aannemen dat de motivering afwezig is zowel in feite als in rechte; Dat bovendien geen enkel antwoord wordt gegeven op de vraag waarom, wanneer de feitelijke scheiding reeds zou dateren van 2014, er zonder enig probleem wel een verlenging van het BIVR werd toegestaan in 2015 en 2016; Dat derhalve ook binnen het kader van het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van gelijkberechtiging en de vertrouwensleer, de beginselen van zorgvuldigheid en het redelijkheidsbeginsel er ten minste in hoofde van vertoger een terechte verwachting werd geschapen door de overheid dat ingevolge de eerste twee verlengingen na de feitelijke scheiding hij nu ook zijn gezin verder zijn gezin zou kunnen blijven bestaan en hiervoor geen enkele bijkomende uitdrukkelijke motivering diende te worden gegeven over de wijze waarop invulling wordt gegeven aan de wettelijke en natuurlijke verbintenissen van de vader ten overstaan van zijn kinderen; Dat uit het administratief dossier ook blijkt dat er niets werd gevraagd; Dat er evenmin wat dan ook werd onderzocht; Dat in die zin de beslissing dan ook moet worden vernietigd; Dat in navolging van deze eerste beslissing vervolgens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en een bijlage 13 wordt afgeleverd in de volgende bewoordingen: (...). Overwegende dat hier de motivering al te summier en lapidair is; Dat de verwerende partij gewoon wordt verwezen naar een weigering verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter; Dat dit wel een zekere motivering in rechte inhoudt maar niet in feite en dat met onderhavige akte vertoger eveneens deze beslissing vraagt te vernietigen wanneer de basisbeslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht van 8 september 2017 zal worden vernietigd; Dat daar waar de bijlage 13 werd genomen in uitvoering van de beslissing houdende de vaststelling dat het verzoek tot verlenging machtiging tot voorlopig verblijf niet kan worden verlengd, dit de enige motivering is in feite en in rechte en dat daar waar deze beslissing door uwe Raad dient te worden vernietigd en zal worden vernietigd ook het accessorium ervan, zijnde de bijlage 13, eveneens moet worden vernietigd.”

2.4. Verzoeker voert in de twee middelen onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad meent dat deze verplichting tot een nauwkeurig onderzoek des te meer klemmt in onderhavige zaak die betrekking heeft op een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, met name een weigering van verlenging van tijdelijk verblijf gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zulk een geval aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.5. De eerste bestreden beslissing stelt dat het BIVR van verzoeker niet mag worden verlengd omdat hij geen deel meer uitmaakt van het kerngezin, nu het zijn zoon is op basis van wie het BIVR werd verleend. De beslissing stelt dat betrokkene geen deel meer uitmaakt van het kerngezin aangezien hij op een andere plaats woont dan zijn kinderen en de moeder van de kinderen.

2.6. In de nota stelt de verwerende partij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn ex-partner en kinderen niet langer op hetzelfde adres wonen, zodat er geen sprake meer kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op het principe van de “*eenheid van het gezin*”. Het loutere feit dat verzoeker ongestaafd beweert dat het minderjarige kind in het kader van een omgangsregeling nog geregeld contact zou hebben met verzoeker, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Noch voorafgaand aan de procedure, noch bij het indienen van het verzoekschrift werden stukken gevoegd die bewijzen dat de verzoekende partij mee instaat voor de materiële en morele ondersteuning van het zieke kind.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat op 9 november 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namens verzoekers zoon, wordt ingediend. Op 9 september 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de federale staatssecretaris neemt op 12 mei 2014 een beslissing houdende de toekenning tot tijdelijk verblijf. Deze machtiging wordt op 13 juli 2015 verlengd tot 26 mei 2017.

Op 13 december 2016 verhuizen de ex-partner en de kinderen naar een ander adres waardoor verzoeker niet meer samenwoont met deze gezinsleden.

2.8. Verzoeker betwist niet dat hij niet meer bij zijn ex-partner en de kinderen woont maar stelt nog steeds deel uit te maken van het gezin waar hij zorgt voor zijn voormalige partner en de twee minderjarige kinderen. Verzoeker betoogt dat de verhuizing geen verandering heeft gebracht in zijn administratieve verblijfstoestand. Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat de verwerende partij op geen enkele wijze onderzoek heeft gedaan in welke mate hij betrokken is bij het welzijn van zijn kinderen en bijdraagt in de medische, materiële alsook morele ondersteuning van zijn zoon. Hij stelt al zijn ouderlijke wettelijke en natuurlijke verplichtingen te zijn nagekomen. Verzoeker stelt dat er nergens in het dossier wordt aangegeven dat hij zijn ouderlijke verplichtingen niet nakomt.

2.9. Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Andere factoren kunnen worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).

2.10. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen deel meer uitmaakt van het kerngezin. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker en zijn ex-partner en kinderen niet langer op hetzelfde adres wonen, zodat er geen sprake meer kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven.

De stelling dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven heeft omdat hij geen gezin meer zou vormen met zijn ex-partner en kinderen strookt dus niet met de voornoemde rechtspraak van het EHRM. De Raad besluit dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België.

2.11. In het administratief dossier bevindt zich een synthesenota van 7 augustus 2017 dat, onder de hoofding “*Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13*” van de Vreemdelingenwet, stelt:

“1. Gezins- en familielevens

Als betrokkene toch beslist om terug contact te hebben met zijn kind kan hij altijd een visum aanvragen om een familiaal bezoek te brengen.”

Voorts wordt in de synthesenota nog opgemerkt “*Normaal is verlenging ook voor meneer maar deze woont nog steeds in Willenbroek, dus vormen ze geen kerngezin meer*”.

2.12. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke omstandigheden en “*derhalve ook niet heeft nagekeken in welke mate hij*

geëngageerd is bij het welzijn van zijn kinderen en dat hij bijdraagt in de medische en materiële alsook morele ondersteuning van zijn zoon”.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het gezinsleven van verzoeker, zoals zij des te meer behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM nu het een weigering van een voortgezet verblijf betreft.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota doen daaraan geen afbreuk.

2.13. Het eerste en het tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.

2.14. De tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt “*de aanvraag die op datum van 27/06/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 08/09/2017*”. De eerste bestreden beslissing wordt vernietigd. Het komt gepast voor om het bestreden bevel, dat steunt op de eerste bestreden beslissing, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer mee te vernietigen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2017 tot weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC